

Arrest

nr. 231 001 van 9 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 augustus 2019, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 oktober 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing is het resultaat van de derde aanvraag die verzoekster indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer, K.L, die de Nederlandse nationaliteit heeft en in België verblijft. De motieven ervan luiden als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.02.2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.02.2019 voor de derde maal gezinshereniging aan met haar broer, zijnde L. K., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (AE1965719) op naam van betrokkene, afgeleverd te Antwerpen op 02.12.2014
- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°79963/2017 dd. 17.11.2017
- 'certificat de prise en charge' n°91 dd. 28.11.2017
- kopieën Omnipas 25+ op naam van betrokkene
- betalingsbewijs De Lijn dd. 13.11.2017
- aankoopbon Euromobil SPRL dd. 18.10.2016 en 17.05.2017 op naam van betrokkene
- ongedateerd aanvraagformulier lidmaatschap De Voorzorg op naam van de referentiepersoon, waarin hij verklaart dat hij betrokkene te zijnen laste wil laten inschrijven:
- diverse documenten met betrekking tot de integratie van betrokkene in België (Nederlandse les, cursus Maatschappelijke Oriëntatie)

Deze documenten werden reeds voorgeled in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 21.09.2017, en werden besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 20.03.2018. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- vervallen reispaspoort Marokko op naam van betrokkene met inreisstempel dd. 15.12.2010 en bewijs dat de geldigheidsduur van dit visum verlengd werd door de Nederlandse autoriteiten
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 21.x.2008 (maand onleesbaar), 30.04.2009, 05.04.2010, 11.05.2010, 05.06.2010, 07.07.2010 en 09.08.2010: echter, deze geldstortingen zijn te beperkt en eerder te onregelmatig om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- verklaring op eer dd. 15.10.2018 waarin de referentiepersoon stelt dat hij in de periode 2008 – 2010 alle kosten van betrokken ten laste genomen heeft; verklaring op eer dd. 06.05.2019 waarin een derde stelt dat hij in de periode 2008 – 2010 tweemaal per jaar een som van €200 cash ontving van de referentiepersoon om te bezorgen aan betrokkene: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een

verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaring niet / niet afdoende wordt gestaafd door het geheel van de voorgelegde stukken, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- arbeidsovereenkomst dd. 23.01.2019 op naam van de referentiepersoon; bijbehorende loonfiches voor de periode februari – april 2019

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon in de periode 06.12.2010 – 16.01.2012 en opnieuw sedert 14.09.2015 in ons land woont. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 19.08.2016 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat ze voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen / vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert augustus 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8

oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de formele en materiële motiveringsplicht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en van het gelijkheidsbeginsel. Verzoekster verwijt de verwerende partij ook een manifeste appreciatiefout.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“1.

Artikel 52 bepaalt het volgende:

§” 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter. (...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,

2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

3.

Artikel 47/1 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°; 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; 3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

(...)

Artikel 47/3 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

(...)

4.

Verwerende partij interpreteert de wet en meer bepaalt artikelen 47/3 Vreemdelingenwet te beperkend en dus foutief.

In de wet staat enkel vermeld dat eisende partij “ten laste” moet zijn van de referentiepersoon of dat hij moet “deel uitmaken” van het gezin van de referentiepersoon.

In casu staat niet vermeld dat zij het bewijs moet leveren van ten laste zijn én deel uitmaken van het gezin reeds in het land van oorsprong, zijnde Marokko.

Eén van beide is voldoende en dit werd ook aangetoond door eisende partij.

Minstens blijkt uit het dossier van eisende partij dat zij onvermogen is in haar land van herkomst en dat zij minstens gedurende een periode van 6 maanden financieel afhankelijk was van haar broer (infra).

Eisende partij voldoet dan ook derhalve aan de voorwaarden van artikel 47/3 Vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond en dient te worden vernietigd.

5.

Eisende partij verwijst onder andere naar volgende passage:

“Wanneer ben je ‘ten laste’? Je bent als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als je in de maanden vóór je aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die je komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in je herkomstland. De overheid moet rekening houden met je financiële en sociale omstandigheden. Het gaat dus niet om een tenlasteneming voor je kosten in de toekomst die ondertekend moet worden, maar om een bewijs uit het nabije verleden dat je financieel of materieel ten laste valt van de Belg of Unieburger die je komt vervoegen.”

In deze passage van de site van Kruispunt Migratie en Integratie (<http://www.kruispuntmi.be/thema/vreemdelingenrecht-internationaal-privaatrecht/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/gezinshereniging/wanneer-ben-je-ten-laste>, geraadpleegd op 26.09.2019) wordt benadrukt dat het bewijs van materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen, moet worden geven.

Er wordt in deze passage verwezen naar een periode van 6 maanden.

In casu, heeft eisende partij meer als voldoende aangetoond ten laste te zijn van haar broer en dit reeds voor een periode van minstens 6 maanden.

De geldstortingen die zijn bijgebracht hebben betrekking op de periode 2018 – 2009 – 2010. Deze worden bovendien aangevuld met de verklaringen op eer.

Daarnaast verblijft zij sinds haar aankomst bij haar broer. Zij is sinds augustus 2016 gedomicilieerd op het adres van haar broer. Hij staat in voor haar kosten en lasten.

Eisende partij verbleef ook steeds bij hem en verblijft er tot op de dag van vandaag ook nog steeds.

Het feit dus dat zij ten laste is van zijn broer en dit voorafgaand haar aankomst in België maar ook sinds haar aankomst in België, is dan ook meer dan voldoende aangetoond.

6.

Minstens dient te worden geoordeeld dat de criteria die verwerende partij in casu, rekening houdend met alle gegevens in deze zaak, hanteert, veel te streng zijn.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat de motivatie van verwerende partij niet kan worden weerhouden en zij dan ook de vernoemde artikelen heeft geschonden.

7.

Ondergeschikt, minstens had de verwerende partij om aanvullende informatie kunnen vragen, of vragen om bepaalde zaken aangaande de persoonlijke concrete situatie van eisende partij te verhelderen of te verduidelijken of toe te lichten.

Verwerende partij erkent immers dat er documenten werden neergelegd in het dossier.

Zij houdt evenwel met deze documenten geen rekening omdat zij elk apart worden beoordeeld door de verwerende partij.

Zij doet evenwel geen enkele moeite om andere documenten van eisende partij te bekomen.

Deze vraag zou wel aangewezen zijn, gezien eisende partij niet weet welke andere documenten zij nog zou moeten bijbrengen.

Ze toont immers aan dat zij onvermogen is in Marokko, dat er betalingen waren door de broer toen zij verbleef in Marokko, dat zij volledig afhankelijk is van haar broer in België.”

2.1.2. Verzoekster stelt in essentie dat de verwerende partij artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet te beperkend interpreteert, door te vereisen dat zij aantoonst dat zij én ten laste is én deel uitmaakt van het gezin van haar broer, reeds in het land van oorsprong, terwijl één van beide voldoende is.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

In casu is artikel 47/1, 2° van toepassing.

Artikel 47/3, §2 van diezelfde wet bepaalt:

§ 1

[...]

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3

[...].”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar broer, de referentiepersoon. Verder wordt ook geoordeeld dat zij evenmin bewijs heeft gebracht van het feit dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van haar broer. De verwerende partij heeft de beide mogelijkheden die aanspraak geven op de gezinshereniging naast elkaar onderzocht, om tot de conclusie te komen dat noch het ene, noch het andere is aangetoond. Dat de

verwerende partij de wettelijke criteria te beperkend zou hebben geïnterpreteerd, zoals verzoekster wil doen gelden, gaat dan ook niet op.

Verzoekster verwijst naar de website van Kruispunt Migratie om daaruit af te leiden dat het zou volstaan dat zij reeds gedurende een periode van minstens 6 maanden ten laste is van haar broer, maar gaat daarmee volledig voorbij aan de voorwaarden die duidelijk worden gesteld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat zij reeds sinds 2016 bij hem werd gedomicilieerd in België, doet echter, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen afbreuk aan het feit dat zij moet aantonen dat zij reeds in het land van herkomst ten laste moest zijn van haar broer of deel moest uitmaken van diens gezin.

Reeds in zijn arrest nr. 209 176 van 11 september 2018, stelde de Raad, in het kader van het beroep van verzoekster tegen de afwijzende beslissing aangaande haar vorige aanvraag, het volgende:

“Naar haar oordeel staat er in de wet enkel vermeld dat zij “ten laste” moet zijn van de referentiepersoon of dat zij moet “deel uitmaken” van het gezin van de referentiepersoon en niet dat zij het bewijs moet leveren reeds in het land van oorsprong, zijnde Marokko, ten laste te zijn geweest of deel te hebben uitgemaakt van het gezin. Zij stelt nog dat het ten laste zijn in België en het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in België in de bestreden beslissing niet worden betwist. Tevens verwijst zij naar een passage op de website van “Kruispunt Migratie en Integratie” en geeft zij aan dat zij reeds gedurende zes maanden ten laste is van de referentiepersoon, nu de aanvraag meer dan zes maanden geleden werd ingediend.

Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoekster voorbijgaat aan de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald “(a)Is andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: (...) 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”.

Hieruit blijkt duidelijk dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. De interpretatie van verzoekster, met name dat zij slechts dient aan te tonen in het gastland ten laste van de referentiepersoon te zijn, is niet verenigbaar met de zin van de wet. Evenmin blijkt de redenering van verzoekster verenigbaar met de voorbereidende werken van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet zoals deze hoger werden geciteerd.

Verder wijst de Raad er met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3.2., eerste lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht

van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; zie ook: HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3.2., eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3.2, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “fait accompli”-situatie, waarbij hij, zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten, gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval “het land van herkomst” zou dienen gelijk te stellen met “het gastland”.

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), waarin het volgende wordt gesteld:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” en “het behoren tot het huishouden”.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het “gastland” en het “land van herkomst” alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de staatssecretaris gevolgd.

Het land van herkomst is dus het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris vraagt dat een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in een ander land dan het gastland, in casu België, om te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid wordt gecreëerd.”

Deze beoordeling wordt *in casu* hernomen.

Verzoekster stelt verder nog dat de verwerende partij om aanvullende informatie had kunnen vragen, of had kunnen vragen om bepaalde zaken te verhelderen of verder toe te lichten, doch met de neergelegde documenten geen rekening heeft gehouden doordat zij elk apart worden beoordeeld.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag tot gezinshereniging en dat verzoekster dus wist of behoorde te weten dat de bewijslast op haar schouders rust, temeer nu thans reeds de derde aanvraag aan de orde is. In die zin komt het haar toe om haar aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar haar mening de aanspraken die zij meent te kunnen maken ondersteunen. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de verwerende partij zich verder bij haar zou hebben moeten bevragen en kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij.

In de mate dat verzoekster in het algemeen stelt dat niet of niet afdoende rekening werd gehouden met de door haar bijgebrachte documenten, kan worden verwezen naar de beoordeling van het tweede middel, waarin zij hier in concreto op ingaat.

2.1.3. Het eerste middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Het luidt als volgt:

“Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij en de elementen van dit dossier.

De verwerende partij heeft de plicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Eisende partij verwijst naar de uiteenzetting hierboven en herneemt die eveneens onder dit tweede middel.

Het staat vast dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en alles behalve redelijk is geweest. Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens in deze zaak en is in elk geval veel te streng geweest wat betreft haar beoordeling van de gegevens in deze zaak.

Bovendien, eisende partij benadrukt dat verwerende partij vraagt dat eisende partij zou aantonen dat zij bewijzen bijbrengt van in Marokko.

Eisende partij heeft documenten (o.a. "attestation de non-imposition à la taxe d'habitation et taxe de services communaux" + "certificat de prise en charge") toegevoegd.

Verwerende partij hield met deze documenten geen rekening in het kader van een vorige aanvraag.

In huidige beslissing verwijst ze nu wat betreft deze documenten zonder meer naar de vorige beslissing.

Verwerende partij doet dus geen enkele moeite om de documenten te beoordelen in het licht van de documenten die in huidige aanvraag werden toegevoegd en dus de documenten te beoordelen in het licht van het volledige dossier.

Dit gaat niet op.

Elk document moet niet apart beoordeeld worden, doch de documenten moeten worden beoordeeld in het licht van alle documenten en dus het volledige dossier moet in zijn geheel worden beoordeeld.

Uit het geheel van de documenten en dus uit het geheel van het dossier blijkt juist dat in deze zaak eisende wel degelijk ten laste is van haar broer en dit zowel in België als dat ze was in Marokko.

De bijkomende documenten die eisende partij in huidige aanvraag tot gezinshereniging had toegevoegd waren immers:

- Vervallen reispaspoort op naam van eisende partij met inreisstempel van 15.12.2010 en bewijs dat de geldigheidsduur van dit visum verlengd werd door de Nederlandse autoriteiten;

- Geldstorting vanwege de referentiepersoon aan eisende partij van 21 x 2008 – 30.04.2009 – 05.01.2010 – 11.05.2010 – 05.06.2010 - 07.07.2010 – 09.08.2010.

- Verklaring op eer van 15.10.2018 waarin de broer stelt dat hij in de periode 2008-2010 alle kosten van eisende partij ten laste heeft genomen. Een verklaring op eer van 06.05.2019 van een derde die bevestigt dat hij €200,00 2x per jaar cash ontving van de broer om aan eisende partij te bezorgen;

- Een arbeidsovereenkomst van 23.01.2019 van de broer.

Eisende partij heeft geldstorting toegevoegd van in het verleden van haar broer en heeft verklaringen op eer van haar broer en een derde toegevoegd die bevestigen dat bedragen werden betaald aan eisende partij en zij aldus ten laste was en nog steeds is van haar broer.

De redenering van verwerende partij gaat niet op om met de verklaring van een derde geen rekening te houden gezien het een gesolliciteerd karakter heeft.

Vooreerst, omdat achter een document gevraagd werd, betekent dit niet dat het geen waarheidsgetrouw document zou zijn, quod non. In casu is het een verklaring op eer en is er geen enkele reden aanwezig om aan de inhoud van dit document te twijfelen, zeker gezien eisende partij ook nog de geldstorting heeft kunnen toevoegen.

Ten tweede, verwerende partij vraagt uitdrukkelijk naar documenten en eisende partij doet het nodige om documenten te verzamelen en ze te bezorgen aan de verwerende partij. Zo werden de betalingsbewijzen gelukkig nog teruggevonden. Zo werd ook aan de derde gevraagd om een verklaring op eer op te stellen van de werkelijkheden, van hetgeen effectief heeft plaatsgevonden. Zo werd bevestigd dat er 2x/jaar een bedrag van €200,00 werd betaald aan de eisende partij door haar broer.

En het is juist het geheel tezamen dat beoordeeld moet worden door de verwerende partij.

Eisende partij begrijpt niet wat zij nog meer kan bijbrengen.

Ze brengt bij dat ze onvermogen was in het land van herkomst en in België.

Ze brengt bij dat zij financieel afhankelijk was van haar broer zowel in Marokko als in België.

Tot slot, ook nu, vraagt verwerende partij op geen enkel moment achter andere documenten.

Integendeel zelfs, ze heeft 6 maanden de tijd om een beslissing te nemen, en zij wacht tot bijna op de laatste dag, namelijk 22.08.2019, om een beslissing te nemen en om dan te oordelen dat er met vernoemde documenten geen rekening kan worden gehouden.

Eisende partij vertrouwde erop dat het dossier volledig was en dat er geen probleem meer was, gezien er bij de afgifte er geen probleem van werd gemaakt en gezien zij ook gedurende maanden hieromtrent geen enkel bericht heeft ontvangen.

In deze context is het standpunt van eisende partij onredelijk en onzorgvuldig.

Had verwerende partij vragen of twijfels, dan heeft zij minstens de plicht om bijkomende informatie of een verheldering te vragen.

Dit heeft zij niet gedaan.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden."

2.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Verzoekster verwijst vooreerst naar de documenten die zij had bijgebracht in het kader van haar vorige aanvraag, stelt dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden, thans slechts verwijst naar de vorige beslissing en geen enkele moeite doet om de documenten te beoordelen in het licht van de stukken die in de huidige aanvraag werden toegevoegd. De documenten moeten echter worden beoordeeld in het licht van het volledige dossier, niet elk apart, en uit dit geheel blijkt dat zij wel degelijk ten laste is van haar broer en dat ook al was in Marokko.

De Raad stelt vast dat verzoekster in concreto verwijst naar twee documenten die zij reeds had bijgebracht in het kader van haar vorige aanvraag, met name "*attestation de non-imposition à la taxe d'habitation et taxe de services communaux*" en "*certificat de prise en charge*" en waarmee geen rekening zou zijn gehouden in het kader van die vorige aanvraag. Dit is niet correct. In het arrest 209 176 van 11 september 2018, waarin werd geoordeeld over het beroep dat verzoekster had ingediend tegen de beslissing van 20 maart 2018 inzake haar vorige aanvraag, werd het volgende gesteld:

"Verzoekster verwijst slechts in concreto naar volgende documenten: "attestation de non-imposition à la taxe d'habitation et taxe de services communaux" + "certificat de prise en charge".

In de bestreden beslissing staat omtrent het "attestation de non-imposition a la TH-TSC" n°79963/2017 dd. 28.11.2017" echter te lezen: "betrokkene verbleef in de periode waarop dit attest betrekking heeft in België, dit voorgelegde attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging." Hierop gaat verzoekster niet in zodat aan dit motief geen afbreuk wordt gedaan.

Betreffende het "certificat de prise en charge" n°91 dd. 28.11.2017" beperkt de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet tot een verwijzing naar het gesolliciteerd karakter van het document. De gemachtigde motiveert immers: "de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon betrokkene ten laste neemt dit attest zegt enkel iets over de situatie in november 2017, op een moment dat betrokkene reeds in België verbleef en enkele maanden nadat de huidige aanvraag gezinshereniging werd ingediend. Er dient tevens opgemerkt te worden .dat uit dit attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste zou worden genomen door haar broer. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten; de enkele voorgelegde betalingen kunnen niet aanvaard worden als afdoende staving van de inhoud van dit attest. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging."

Verzoekster betwist de overige motieven niet. Door middel van haar betoog geeft verzoekster aan het niet eens te zijn met enkele motieven van de bestreden beslissing, zonder deze evenwel te ontkrachten, te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat "Uit het geheel van de voorgelegde stukken

(...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie,; en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet. van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Niet alleen blijkt dus dat de bedoelde stukken wel degelijk werden betrokken bij de totstandkoming van de beslissing over de vorige aanvraag, evenzeer blijkt dat zij de beoordeling ervan ofwel ongemoeid heeft gelaten ofwel vruchteloos heeft bekritiseerd.

Hoewel verzoekster kan worden bijgetreden waar zij betoogt dat de stukken in hun geheel moeten worden beoordeeld, komt het haar toe aan te tonen hoe de nieuwe stukken die zij neerlegde zouden nopen tot een herevaluatie van de hiervoor vermelde stukken uit de vorige aanvraag. Echter, zij blijft daartoe volledig in gebreke. In die optiek toont verzoekster dan ook niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk kon verwijzen naar de beoordeling van deze stukken in de vorige beslissing.

Verzoekster betoogt dat zij bij de huidige aanvraag geldstorting heeft toegevoegd van in het verleden van haar broer, alsmede van verklaringen op eer van haar broer en een derde die bevestigen dat haar bedragen werden betaald. Er wordt ten onrechte gesteld dat met de verklaring op eer geen rekening kan worden gehouden, nu het feit dat achter een stuk werd gevraagd niet betekent dat het niet waarheidsgetrouw zou zijn, en er in casu geen enkele reden is om aan de verklaringen op eer te twijfelen, zeker gezien ook nog de geldstorting werden toegevoegd, zo stelt zij.

De Raad stelt vast dat de verklaringen op eer niet alleen niet werden aanvaard als afdoende bewijs omdat ze een gesolliciteerd karakter hebben, maar ook omdat de inhoud ervan niet of niet afdoende wordt gestaafd door het geheel van de stukken. Verzoekster toont niet aan dat dit kennelijk onredelijk is, of niet correct. Zij betoogt dat wel dat zij ook nog geldstorting heeft kunnen toevoegen, maar gaat eraan voorbij dat deze door de verwerende partij werden afgedaan als te beperkt en te onregelmatig. Overigens had de verklaring van de derde betrekking op cash. Verzoekster toont dus niet aan dat deze stukken niet deugdelijk werden beoordeeld in de bestreden beslissing.

Verzoekster stelt verder dat haar uitdrukkelijk naar documenten wordt gevraagd en dat zij het nodige heeft gedaan om deze te verzamelen. Zij weet niet wat zij nog meer kan bijbrengen, zo betoogt zij; ze brengt bij dat ze onvermogen was in Marokko en in België, dat zij zowel in Marokko als in België financieel afhankelijk was van haar broer en herhaalt dat de verwerende partij haar op geen enkel moment naar andere documenten heeft gevraagd zodat zij erop vertrouwde dat het dossier volledig was. Zij herhaalt dat de verwerende partij, indien zij twijfels had, minstens de plicht had om bijkomende informatie te vragen.

Verzoekster kan ook op dit punt niet worden bijgetreden: hoewel het de aanvrager vrij staat alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen, volgt uit deze vaststelling niet dat de verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elk document te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het feit dat verzoekster in het land van herkomst ten laste was van haar broer. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat verzoekster niet aantoonde dat de stukken niet op een deugdelijke wijze werden beoordeeld en niet aannemelijk maakte dat ten onrechte werd geoordeeld dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij reeds in Marokko ten laste was van haar broer. Het zonder meer poneren dat zij had aangetoond dat zij onvermogen was en financieel afhankelijk van haar broer, zowel in Marokko als in België, doet daaraan geen afbreuk.

Waar verzoekster, ten slotte, nog herhaalt dat de verwerende partij de plicht had om bijkomende documenten, informatie of verheldering te vragen, kan worden verwezen naar hetgeen hiervoor, bij de beoordeling van het eerste middel reeds werd gesteld aangaande de bewijslast, die in casu onmiskenbaar bij de aanvrager zelf ligt. Het feit dat de aanvraag als volledig werd beschouwd, impliceert geenszins de gegrondheid ervan.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Het derde middel is gestoeld op de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het is geadstrueerd als volgt:

“Eisende partij heeft alhier haar familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van haar sociale en economische belangen ligt nu in België. Hieromtrent kan er geen enkel discussie zijn, gezien zij bij haar broer woont.

Sinds augustus 2016 is zij er bovendien gedomicilieerd.

De verwerende partij betwist de afhankelijkheidsrelatie, ook deze van in België, wat eisende partij niet begrijpt.

Eisende partij heeft hier geen bron van inkomsten. Zij is financieel afhankelijk van haar broer. Zij is gedomicilieerd bij haar broer. Haar broer betaalt alle kosten.

Daarnaast stelt verwerende partij dat eisende partij niet behoort tot het kerngezin van verwerende partij, doch in het kader van artikel 8 EVRM is dit niet vereist. Artikel 8 EVRM beschermt ook het familieleven en het privéleven en het gezinsleven. Bovendien behoort eisende partij wel tot het origineel kerngezin van de broer, gezien zij juist broer en zus zijn.

Eveneens spreekt artikel 74/13 niet over het kerngezin en kan de toepassing van het artikel dan ook niet daartoe beperkt worden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Een terugkeer naar haar land van herkomst zal haar dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt. Een terugkeer zal het gevolg zijn van huidige beslissing gezien verwerende partij de beslissing neemt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten tengevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare

feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.”

2.3.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en wordt het volgende gemotiveerd:

“Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. “

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster verwijst in eerste instantie naar haar gezinsleven met haar broer.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, d.i. de zgn. ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoekster moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar broer aantonen, wil zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt de gezinsband van ruimere familieleden als volgt beschreven: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.” (§32).*

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als *“andere familieleden van een burger van de Unie”*: *“de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van de referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8 van het EVRM. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoekster in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de beoordeling van het eerste en tweede middel is gebleken dat niet is aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf niet deugdelijk zou zijn genomen.

Er werd dus niet aangetoond dat verzoekster reeds van voor haar aankomst in België *“ten laste”* was van haar broer of toen al deel uitmaakte van diens gezin. Met een verwijzing naar de huidige samenwoning, het feit dat zij sinds augustus 2016 bij hem is gedomicilieerd en de loutere bewering dat zij financieel afhankelijk is van haar broer en hier geen inkomsten heeft, toont verzoekster niet afdoende aan dat er in casu sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgt. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat zij niet zelfstandig kan functioneren en bovendien blijkt dat zij gedurende verschillende jaren gescheiden leefde van haar broer.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar broer, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond zodat verzoekster zich niet dienstig op deze bepaling kan beroepen.

In de mate dat verzoekster met haar betoog een schending van haar privéleven wenst aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat zij niet op concrete wijze uiteenzet waaruit haar privéleven zou bestaan, laat staan dat zij dit staaft. Bovendien moet erop worden gewezen dat, in de mate dat zij alludeert op haar relatie met het gezin van haar broer om daaruit een privéleven af te leiden, dat zij hoe dan ook niet aantoonbaar dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij in casu onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Daarbij kan overigens niet worden voorbijgegaan aan het feit dat verzoekster nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, zodat een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is. In die optiek moet ook worden vastgesteld dat het vermeende privéleven zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de verzoekster wist of hoorde te weten dat haar situatie in het licht van de immigratieregels zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privéleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van de betrokken vreemdeling een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak). In casu toont verzoekster niet aan dat er sprake is van dergelijke bijzonder uitzonderlijke omstandigheden.

2.3.3. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de hiervoor geciteerde motivering strijdt met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM. Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS